

متن پرسش

عرض سلام و وقت به خیر و تبریک ایام بارها برایم پیش آمده که در برهه ای (خصوصا بعد از انجام گناه و توبه) یک ذکر خاص یا یک آیه خاص یا یک روایت خاص، یا حتی یک بیت شعر عرفانی، برایم خیلی دلنشین و موثر می شود. به گونه ای که همواره آن را تکرار می کنم و با تکرار کردن آن نزدیک شدن به خدا و منتقل شدن به عالم معنی را احساس می کنم. اما متأسفانه بعد از مدتی مثلا یک ماه یا کمتر، دیگر آن طراوت و دلنشینی را برایم ندارد و لذا کمتر متوجه و متذکر خدا می شوم و متأسفانه به گناه می افتم. و این چرخه مدتی است برایم تکرار شده. مشکل چیست؟ آیا این تکراری و عادی شدن یک آیه یا یک معرفت یا مثلا دعای کمیل، امری عادی و طبیعی است و باید سالک الی الله برای سلوک هر برهه ای متوجه ذکر و حقیقت جدیدی بشود و با آن انس بگیرد؟ و یا اینکه مشکلی در من وجود دارد که این گونه می شود. لطفا مرا راهنمایی کنید. متشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: آری این طبیعی است ولی هر اندازه دل را زنده نگه دارید آن اذکار به صورتی زنده سراغ شما می آید و هراندازه از گناه فاصله بگیرید و به معارف الهی مشغول شوید دل‌زنده‌تر می‌شود. موفق باشید